

Вініченко І.І.
Студент гр. МГМТ-1-18
Науковий керівник: доц. **Васильєв С.В.**
Дніпровський державний аграрно-економічний університет
м. Дніпро

КОНЦЕПЦІЯ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНОЮ СТІЙКІСТЮ АГРАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Висока імовірність виникнення і розвитку нестійкості в процесі діяльності будь-якого аграрного підприємства, зумовлює специфічність управління у процесі ліквідації явищ, що перешкоджають нормальному розвитку підприємств. Важливо не лише забезпечити економічну стійкість підприємства, а й підтримувати та створювати передумови подальшого розвитку. Тому процес формування економічної стійкості підприємств потребує розробки певної системи дій, яка має виконувати роль процесу управління економічною стійкістю.

Процес реалізації регулювання економічної стійкості підприємств повинен охоплювати можливості перспективного розвитку підприємства і спиратися на такі елементи, які поєднували б методи, інструменти та інформаційний процес економічної стійкості підприємств. На наш погляд, процес функціонування підприємств й підтримку їхньої економічної стійкості необхідно розглядати не тільки як елемент оперативного управління підприємством, а й як складову стратегічного управління. У цьому зв'язку концепція управління економічною стійкістю аграрних підприємств повинна поєднувати два відособлених, і водночас взаємозалежних блоки – стратегічне й тактичне планування розвитку підприємства. Оскільки основними елементами стратегічного управління є розроблена стратегія розвитку підприємства, то доцільно розробляти й відповідний механізм, що забезпечує економічну стійкість підприємства.

Запропонована концепція управління економічною стійкістю підприємства складається із двох підсистем: на першому етапі управління

економічною стійкістю підприємств ми пропонуємо включати стратегічний етап управління економічною стійкістю; на другому – тактичну складову, необхідність використання яких обумовлене наявним конкурентним середовищем.

Саме у такий спосіб, на наш погляд, процес управління економічною стійкістю підприємств дає можливість виявити і розвинути ринкові переваги; розкрити зміст перспективних напрямів діяльності, зрозуміти, як і куди слід спрямувати свої зусилля, маневруючи своїми ресурсами і забезпечуючи свою перевагу на тривалий період. Саме таке розуміння концепції управління економічною стійкістю підприємств обумовлює те, що ці два етапи у своєму поєднанні та взаємодії забезпечують економічну стійкість підприємств та його розвиток як результат здійснення всіх управлінських функцій. Така послідовність дій дає можливість переорієнтувати технологію процесу управління саме на забезпечення економічної стійкості, досягнувши у такий спосіб позитивного результату. При цьому на певних етапах життєвого циклу можливі і збитки.

У цьому контексті необхідно підкреслити, що головною метою стратегічного управління економічною стійкістю підприємства є забезпечення його максимально ефективного функціонування, найефективнішого використання корпоративних ресурсів підприємства у поточному періоді і забезпечення високого потенціалу розвитку і зростання підприємства у майбутньому. Стратегічне управління передбачає довгострокове забезпечення результативності підприємства та освоєння його нових можливостей як умови економічної стійкості. Для цього необхідно насамперед найповніше враховувати зміни навколишнього середовища, що є потенційними загрозами для можливостей підприємства у майбутньому. Необхідно передбачати непідконтрольні чинники, критичні тенденції з боку навколишнього середовища з метою обмеження їхнього можливого впливу.

Стратегічне управління – це прогнозне управління, пов'язане з розробкою і концептуалізацією уявлень про те, куди прямує підприємство та

відповідний комплекс дій і рішень, на основі яких розробляються специфічні рішення, спрямовані на формування параметрів підприємств, здатних забезпечити реалізацію наявних резервів та запобігти втратам.

Під тактичною складовою концепції управління економічною стійкістю підприємств слід розуміти розробку і здійснення тактики підприємства, що забезпечує реалізацію конкретних завдань. За їхньою допомогою виконуються короткострокові цілі у поточному періоді, у яких відбуваються рух підприємства та рівень показників його діяльності. На основі тактичного управління відповідно до цієї концепції розробляються найприйнятніші шляхи реалізації пріоритетних стратегій економічної стійкості підприємства, забезпечують найефективніші напрями економічної діяльності, організаційні умови, форми фінансово-господарської системи. Функціонування концепції саме у такій послідовності та дотримання кожного з етапів процесу є передумовою виживання та впевненого забезпечення і підтримки економічної стійкості підприємства. Це обумовлюється необхідністю використання стратегічних підходів, пов'язаних із завоюванням нових ринків, а також загальною кризою і певним скороченням обсягів виробництва.

Отже, якщо при управлінні економічна стійкість підприємства потрапляє у позитивну зону управління, тоді більше уваги необхідно приділяти стратегічній складовій етапу управління економічною стійкістю підприємств. Якщо ж підприємства потрапляють на деякий час у збиткову зону, то можуть використовуватись елементи антикризового управління і увага приділяється більше тактичній складовій управлінського процесу.

Концепція управління економічною стійкістю підприємств складається із двох складових, але його треба розглядати і як багатоаспектний та ієрархічний процес. Якщо по вертикалі він складається із стратегічної і тактичної складових, то площинний аспект накладається на організаційну структуру підприємства. У цьому аспекті проблемність управління економічною стійкістю підприємства полягає в тому, що не можна розглядати його як плоску технологію, бо вона може розглядатися і вертикально, і

горизонтально, охоплюючи різні системи інтересів і функцій процесу управління.

Саме таке розуміння концепції управління економічною стійкістю підприємств як специфічної, упорядкованої сукупності взаємопов'язаних елементів управлінського процесу у межах інформаційних зв'язків, закріплених організаційною структурою підприємства, на наш погляд, спроможне забезпечити стійкі позиції на ринку і тим самим – економічну стійкість його діяльності. До основних складових управління економічною стійкістю підприємства треба віднести, на наш погляд, побудову інформаційної бази для управління; аналіз економічної стійкості; формування стратегії розвитку економічної стійкості на перспективу; прогноз можливих результатів; вибір стратегії; розробка програми дій щодо управління економічною стійкістю, оцінка її результуючої; механізм моніторингу процесу управління економічною стійкістю підприємств.

Саме для посилення дієвості стратегічної та тактичної складових концепції управління економічною стійкістю підприємств були доповнені такі його елементи:

- у контексті планування стратегічних цілей економічної стійкості підприємств постає необхідність вивчення поставленої мети, завдання й вихідних даних про економічну стійкість підприємств;

- для досягнення необхідного рівня економічної стійкості на перспективу необхідне досить чітке розуміння кінцевої мети та строків досягнення, що в свою чергу передбачає розробку цільових параметрів ЕСП;

- після визначення плану дій щодо забезпечення економічної стійкості підприємств, постає питання про вибір відповідного набору інструментів та засобів реалізації стратегічного управління економічною стійкістю підприємств за рахунок основних та забезпечувальних складових, а також відповідного моніторингу кількісних та якісних її параметрів, який характеризує наявний стан підприємства та забезпечує своєчасне коригування дій щодо його відновлення або поліпшення.

Сприйняття цих елементів у єдиному контексті як частини єдиної технології, допомагає враховувати багатогранність і багатоплановість поняття економічної стійкості підприємств. Кожна із цих складових має свої особливості та наповнення, що необхідні для реалізації стратегічного і тактичного етапів. Дотримання зазначених етапів забезпечує послідовність у досягненні безпеки, стабільності, зростання, прибутковості та керованості підприємством, наповнює ці процеси новими потенційними можливостями.

Список використаних джерел

1. Арєф'єва О.В. Економічна стійкість підприємства: сутність, складові та заходи з її забезпечення / Арєф'єва О.В., Городянська Д.М. // Актуальні проблеми економіки. – 2008. – №8. – С.83–90.
2. Бланк І.А. Фінансовий менеджмент. – К.: Ніка – Центр, 2008.
3. Економіка підприємств : підручник / М. Г. Грицак, А. М. Колот, О. Г. Медрул [та ін.] ; [за заг. І наук. ред. Г. О. Швиданенко]. — [вид. 4-те, перероб. і доп.]. — К. : КНЕУ, 2009, —816 с.

Гарасимів Тетяна
студентка 2 стн курсу
спеціальності: «Підприємництво, торгівля
та біржова діяльність»
Науковий керівник: **Печенюк А. П.**,
к.е.н., асистент кафедри економіки,
підприємництва, торгівлі та біржової діяльності
Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський

ПРОБЛЕМИ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТУВАННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Інвестиційна діяльність – визначальний фактор економічного росту будь-якої країни. Залучення ресурсів у формі інвестицій є засобом піднесення національної економіки, чим інтенсивніше здійснюється інвестування, тим